

Pán temnot. Už podle toho názvu jsem věřil, že se všichni řítíme do pořádné šlamastyky. Jenže jsem nevěděl, jak tomu zabránit. Na Máničku však zmínka o Pánovi temnot neudělala žádný dojem. To mou ostražitost ukolébalo.

„Pařit... to jsi celý ty,“ ohrnula nos, div jí brýle neposkočily. „Hry je to jediné, co tě zajímá.“

„A jéje. Slyším šprtku,“ poznamenal Hurvínek už na odchodu.

„Zítra jedeme na školní výlet, tak nezapomeň,“ křikla za ním Mánička.

„Jasně.“ To už Hurvínek vjel na koloběžce do bytu, já běžel dva kroky před ním.

„Zdravím, otče,“ zamával na pana Spejbla, který zrovna něco kutil u stolu.

Náš příchod pana Spejbla očividně vyburcoval. Pohlédl na hodinky, pak na ciferník hodin zabudovaných v modelu jeho milovaného muzea a zhrzil se. „Šmankote! Opožd'uj se! Nestihnu muzeum včas vyklidit!“

Hurvínek jen protočil oči a zmizel ve svém pokoji. Asi vám nemusím říkat proč. Ano, v příští chvíli už seděl

